

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjustenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc, Carrer de l'Ateneu, 5 i 7.
08960 Sant Just Desvern.

Web: <http://florsloreto.com/seas>.

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

*Darrer tram de
pujada al
Balaitós des de
la bretxa Latour.
Al fons el massís
del Vinhamala.
Fotografia de
Pau Mora.*

Núm. 229
Juliol-agost
2000

SORTIDA DE VETERANS

1 i 2 juliol — Excursió de veterans a Son del Pi i al cim del Teso (Pallars Sobirà).

ALTA MUNTANYA

15-16 juliol — Excursió als Encantats (Pallars Sobirà).

29-30 juliol — Excursió al pic Ma-leït (vall de Benasc – Pirineu aragonès).

PUJADA AL MONT PERDUT

22-23 juliol — Excursió al Mont Perdut (vall d'Ordesa, Pirineu aragonès), oberta a tots els santjustencs. Informació en full a part.

CONCURS FOTOGRÀFIC

Us recordem que el termini per a la presentació de les fotos per al Concurs fotogràfic de la temporada 1999-2000 finalitza el 9 de setembre. Ja podeu, doncs, decidir les que presentareu i fer-nos-les arribar abans de l'esmentada data. Els premis seran lliurats el dia 23 de setembre coincidint amb el Sopar de Motxilla de la SEAS.

CICLE D'INICIACIÓ A L'ALTA MUNTANYA

1-2 juliol — Segona excursió del cicle d'alta muntanya per a joves a les gorges del Freser i Núria.

SOPAR DE MOTXILLA

23 setembre — Sopar de Motxilla al Pati del Roure de l'Ateneu.

HORARIS DEL LOCAL DE LA SEAS

Els horaris del local de la SEAS són:

Dimarts, de vuit a nou del vespre.

Dijous, de nou a deu del vespre.

Divendres, de vuit a nou del vespre.

RECORDANT MARCEL CAMPRECIÓS

Jordi Gironès

President de la SEAS

El dia 13 de maig ens va deixar definitivament Marcel Campreciós i Pagès.

Marcel Campreciós era soci de la SEAS des del 1967 i sempre m'havia manifestat un especial afecte per la nostra Secció. Ell considerava que el que fèiem era profitós i sempre ens animava a seguir en la mateixa línia.

Tots sabem que en Marcel era una bellíssima persona, molt afable i sempre disposat a donar un cop de mà a qui ho necessitava. Diria que aquesta era una de les seves qualitats més conegudes. I, precisament fent ús d'aquesta qualitat personal, és com, amb motiu de les recents obres de millora del nostre local, va trobar la manera de posar-la en pràctica per la seva estimada SEAS.

Recordo com si fos ahir mateix una Junta de l'Ateneu en la qual estava exposant a tots els assistents la meua preocupació per l'endarreriment de l'enderroc dels serveis antics de la sala municipal que permetrien l'inici de les obres de millora del nostre local. Realment em sentia una mica descoratjat. I fou aleshores quan sobtadament sorgí l'entusiasta Marcel: «No et preocupis,

Jordi. Si vols, jo em faré càrrec del seguiment de les obres i els burxaré perquè no s'entretinguin».

Això fou el començament d'una actuació que ha fet possible que avui tinguem el local que tenim. No solament va estar seguint l'obra burxant-los, dia rere dia, sinó que va proposar un seguit d'iniciatives «no previstes» fent-nos veure que, ja que posàvem el local de panxa enlaire, era el moment de fer tot allò que ens agradaria fer i que no ens atrevíem a començar. Em digué: «Jordi, o ara o mai».

Tenies raó, Marcel; hom ha de saber prendre una decisió ferma a temps. Gràcies, doncs, pel consell. No t'oblidarem mai.

EL CASTELL DE BLANCAFORT

Miquel Caselles

En Daniel Cardona em va dir que a la SEAS li faria molt de goig que fes un escrit sobre alguna història o llegenda del Berguedà, ja que sóc de Berga i hi visc. Ha estat per a mi un plaer complaure'l. Heus-ne aquí una.

«Si esboirem del temps passat la llunyania, de nostra història gestes i fets escoltarem; si en nostres arrels més encara aprofundim, càntics de llegenda sentirem».

Un d'aquests càntics em fou transmès pel meu pare (a. c. s.) i és el que intentaré descriure.

Érem a la primera quinzena d'un mes d'octubre de ja fa molts anys, en plena temporada de rovellons, jo tenia vuit anys i el meu pare va deixar que l'acompanyés a cercar bolets al bosc de Vilosiu.

Vilosiu és un dels boscos de pi rojalet més frondosos del Berguedà, per camí de bast queda entre cinc i set quilòmetres distant al nord de Berga. Forma una petita vall envoltada a tramuntana pels esquerps solells que fan de contrafort a l'obaga de Nou Comes, per ponent els cingles i altes penyes del massís dels rasos de Peguera, per migjorn la Figuerassa, amb tot el seu

obac de frondosa fageda i avellaners, i per sol ixent la collada Baixa, el congost de Cercs i l'esvelt penyal calcari on hi ha encimbellat l'esquelètic castell de Blancafort.

Les fonts de les quals brolla una aigua fresquíssima són: la font de l'Estany, la del Pi, la de Plana Rodona, la de la Salamàndria, la de Santa Margarida i la de la Roca. Les masies, avui ja deshabitades, són: l'Estany, la Casa Nova de les Garrigues i Santa Maria de les Garrigues, que fou antic monestir.

A primera hora d'un rúfol matí, ja ens teniu, doncs, pare i fill, amb la cistella amb dos entrepans per a esmorzar i a pas lleuger que la il·lusió ens empenyia, fent camí cap a Vilosiu.

Passàrem el castell de Berga per l'Oratori enfilant el Mercadal i fent via cap a passar a tocar la masia de Vilaformiu —d'aquesta masia n'era Aldric, el pastor que junt amb un dels seus bous trobà la imatge de la Mare de Déu de Queralt—. Continuant el nostre camí i sempre en direcció nord, enfilàrem de dret al roc Gros. En arribar a aquest indret la nuvolada mandrosament s'ajaçava pels tossals, per les comes i al llarg de les collades, d'on un suau vent que sovint bufava, a caprici la'n treia o la hi posava. Tota la pujada des del roc Gros fins a la collada Baixa

Actuals restes del castell de Blancafort, de de la cara sud-oest.

fou caminar per entre l'espessa bro-
mada que quasi no es veia el camí a
seguir.

Fou just en arribar a la collada
Baixa , per un caprici del vent o de
la broma que hi mandrejava, que

s'obrí una clariana entre els núvols i aparegué davant nostre, assentada sobre el rocós penyal, la figura llegendària del castell de Blancafort.

Vaig quedar embadalit contemplant aquella preciosa vista apareguda davant nostre, fins que vaig sentir la veu del pare que em deia:

—Miquel, aquest castell té una bonica llegenda.

Diuen que el senyor de Blancafort era dels més valents i poderosos del país i, corprès de la bellesa d'una pageseta vassalla seva, va casar-s'hi sense tenir en compte la diferència de llinatge. Tot just feia pocs dies que havien celebrat les noces quan el rei va demanar l'ajut del senyor de Blancafort en la lluita contra els moros.

En la guerra el senyor de Blancafort va ésser greument ferit i va confiar una lletra per a la seva muller a un cavaller amb el qual s'havia fet molt amic. El cavaller empenqué el camí cap al castell de Blancafort per complir la comanda i, arribat allí, lliurà la carta a la senyora del castell i li va donar les noves del seu marit. El cavaller va estar uns quants dies hostatjat al castell i anava ajornant la seva marxa perquè s'havia enamorat de la muller del seu amic; per fi, aquesta tant i tant li va pregar que tornés on era el senyor de Blancafort per assabentar-lo que estava en camí d'ésser pare, que el cavaller va fer veure que complia els desitjos de la senyora de Blancafort, però en realitat

només va ser fora una temporada i va tornar al castell amb la falsa nova de la mort del senyor de Blancafort a la guerra.

El desconsol de la senyora va ser molt gran, però amb el temps i l'amor del fillet que li havia nascut es va anar distraient de la seva pena. El fals cavaller, amb les seves traces i manyes, va aconseguir enamorar la muller del seu amic i van casar-se.

El dia del casament i en plena festa, va arribar el senyor de Blancafort, que tornava de la guerra. Ja pots comptar —em va dir el meu pare— la seva sorpresa i indignació en assabentar-se de la traïdoria d'aquell mal amic; el va escometre i lluitaren fins que el fals cavaller fou colpit de mort per l'espasa del senyor de Blancafort.

Aquest no féu cap retret a la seva muller, puix va comprendre com havia estat enganyada, però la senyora s'acusava a ella mateixa de lleugeresa per haver cregut el fals amic del seu marit, i diuen que va passar la resta de la seva vida fent penitència no gaire lluny del castell.

No puc recordar si vam trobar molts bolets o pocs, el que sí que m'ha quedat sempre més a la memòria és la llegenda del castell de Blancafort i la seva imatge.

Aquest castell es pot veure anant per la carretera 1411 en direcció a Puigcerdà, just a la sortida del túnel de Berga. Es veu enfront i al fons, dalt d'un penyal.

LES MUNTANYES DE VANDELLÒS

Jordi Gironès

Les muntanyes de Vandellòs constitueixen un brancal després de la serralada Prelitoral a partir de l'entroncament de la serra de Montalt amb la de Tivissa en el coll de Fatxes, partió entre les comarques del Baix Camp i la Ribera d'Ebre. Aquest brancal té una direcció NW-SE i en el seu bell mig hi ha l'esplèndida mola de Genessies, mentre que, arran de mar, es forma el conjunt de serrats

trencats de les muntanyes de Vandellòs (el Puntaire, 728 m).

Aquestes muntanyes estan constituïdes fonamentalment per calcàries i margues del Juràssic, i cobertes per una vegetació formada per brolles de romaní, estepes i brucs amb pi blanc, i, en indrets menys castigats per la sequedat ambiental, hi resten alguns rodals d'alzines. Les dures condicions de la zona alta, molt ventada, condicionen una vegetació dominada per la màquia de margalló, el garric i les gatoses.

Un terreny dur, però d'un interès paisatgístic innegable, que posseeix,

Coll de Navaes des del Puntaire. Fotografia de Jordi Gironès.

a més, l'atractiu de tenir el mar i el delta de l'Ebre als peus.

Escollim un dia fred, i una mica ventat si pot ser, i gaudirem d'una contrada poc coneguda pels excursionistes, malgrat la seva bellesa.

0.00 Masboquera (233 m). Sortim del poble prenent el GR (vermell i blanc) que s'enfila al poble de Castelló.

0.25 Castelló (338 m). Poble deshabitat i arruïnat, tot i que s'estan arranjant algunes cases. Se surt del poble per la pista vers l'esquerra fins a situar-se sota la bella cinglera del grau de Castelló. Cal deixar la pista que baixa i prendre a la dreta la que s'enfila molt dreta fins dalt de tot del grau. Hi ha trossos asfaltats.

0.50 Cap del Grau (520 m). Belles vistes panoràmiques de Llaberia. Ara la pista davalla vers el S-SW fins a trobar el camí que puja de Riudoms pel coll de les Portes. Ara la pista s'enfila fort fins al coll.

1.35 Coll de la Basseta (550 m). Anomenat probablement així perquè hi ha una bassa que recull l'aigua que prové de la propera font de Navaes, on ens dirigirem per un corriol en direcció E senyalitzat amb un PR (groc i blanc). Bona perspectiva del conjunt del Puntaire, dominat pel rocam trencat.

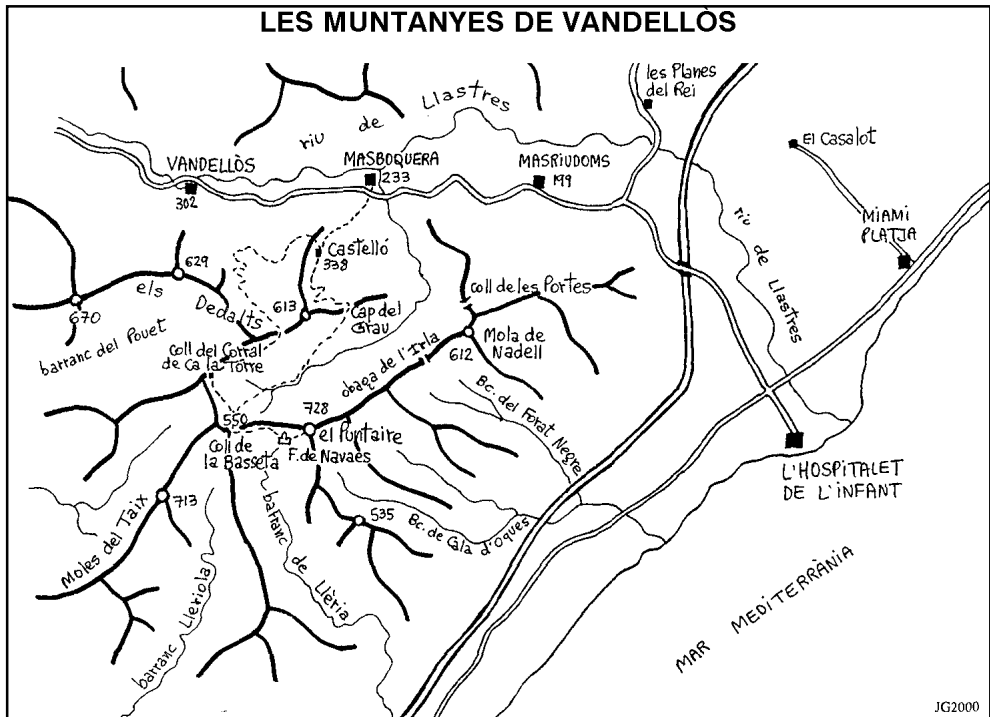
1.45 Font de Navaes (600 m). Font amb abeurador que pot no rajar en temps de sequera. Darrere la font surt el corriol del PR que pren direcció E-SE i aviat s'enfila fins que s'encara

a l'E per un terreny rocallós. Arriba a un petit pla anomenat pla de la Roca de l'Heura perquè a l'escarpada cinglera hi ha precisament una destacada heura que destaca enmig de la grisor clara de la pedra. En aquest pla hi ha una bonica pineda molt acollidora enmig del caos pedregós. A partir d'ací el camí s'enfila fort entre roques amb fites que ens ajuden a no perdre'ns, sempre en direcció E. Roques foradades pel vent fan distreta la pujada, que aviat ens situa a la zona alta, on de seguida arribem al cim culminant del Puntaire.

2.05 El Puntaire (728 m). Indret altívol i feréstec on el vent bufa de valent. El panorama és excel·lent i difícil de descriure en poques ratlles: al NW, la mola de Genessies i la serra de Tivissa; al N i NE, la serra de Llaberia i el puig de Cabrafiga; i a l'E i S, el mar, el delta de l'Ebre i el Montsià. Més al SW, les muntanyes del Port. Magnífic.

2.20 Font de Navaes. Tornem a la font i al coll de la Basseta i ara seguim la pista que va al N, havent deixat la que havíem agafat abans provinent de Riudoms.

2.40 Coll del Corral de Ca la Torre (600 m). En aquest coll hi ha un mas arruïnat i una important cruïlla de camins. Cal prendre el corriol marcat alhora amb GR i PR que surt en direcció N, just arran de la paret del mas, deixant a la dreta la pista que puja als Dedalts i que després trobarem.

JG2000

3.00 Cruïlla. Trobem la pista que havíem deixat i que cal seguir a l'esquerra iniciant la davallada vers el grau de Vandellòs. És un PR. El GR surt d'aquesta cruïlla en direcció E i va directament a Castelló. La pista que seguim esdevé asfaltada quan baixa molt fortament pel grau. Si hom vol acabar l'excursió a Vandellòs, fent l'horari més curt, pot seguir el GR que evita revolts de la pista. Nosaltres seguim, però, la pista perquè cal arribar exactament a un punt on troba una altra pista que l'interromp transversalment.

3.45 Cruïlla (400 m). En aquesta cruïlla deixem la pista asfaltada de l'esquerra, que va a Vandellòs, i prenem la pista de la dreta, sense asfaltar, que, mantenint la mateixa altura volta tota la cinglera dels Dedalts en direcció E, fins a arribar a Castelló.

4.15 Castelló (338 m). De nou en aquest llogarret, prendrem el GR en direcció NE.

4.35 Masboquera (233 m). Ací acaba aquesta interessant excursió a les muntanyes de Tarragona.

ALTA MUNTANYA AL BALAITÓS

Pau Mora

Sóc a la feina quan rebo una trucada que m'informa que l'esperada sortida als Alps, per a fer la Grande Casse, està gairebé descartada per les últimes nevades que hi ha hagut en aquella zona.

Uns quants dies més tard, ens reunim tots al bar de l'Ateneu i, després de valorar la situació i descartar definitivament la sortida als Alps, algú proposa d'anar a fer el Balaitós (Vathlaitós, en occità) i tots hi estem d'acord.

El Balaitós, amb els seus 3.144 metres, és el tres mil més occidental dels Pirineus, a la frontera entre França i Aragó, en una de les zones més espectaculars de la serralada i en un punt de joc ideal per a aquells a qui els agrada pujar muntanyes que tenen neu durant gran part de l'any.

En aquesta ocasió som una bona colla. A més de tots els membres del mal anomenat per alguns *grup d'alta muntanya*, s'hi han afegit la Montserrat Sala i la Núria Mitjans, que ens acompanyaran fins al refugi, i el Julio, un amic del Pere Pascual.

Després d'hores de cotxe, i veient els Pirineus cada cop més a prop, arribem a Sallent de Gállego i, d'aquí, al

pàrquing del refugi. Després de dinar i sense gaire pressa, comencem a caminar cap al refugi del Respomuso. És un passeig de prop de tres hores en què tots gaudim dels canvis de colors que ens ofereix la natura en ple mes de juny i de la gran quantitat d'aigua que baixa pel desglaç de la neu de les muntanyes.

Un cop arribats al refugi, l'única preocupació és fer temps esperant el sopar. Passem l'estona vora el refugi veient com el sol va desapareixent a poc a poc.

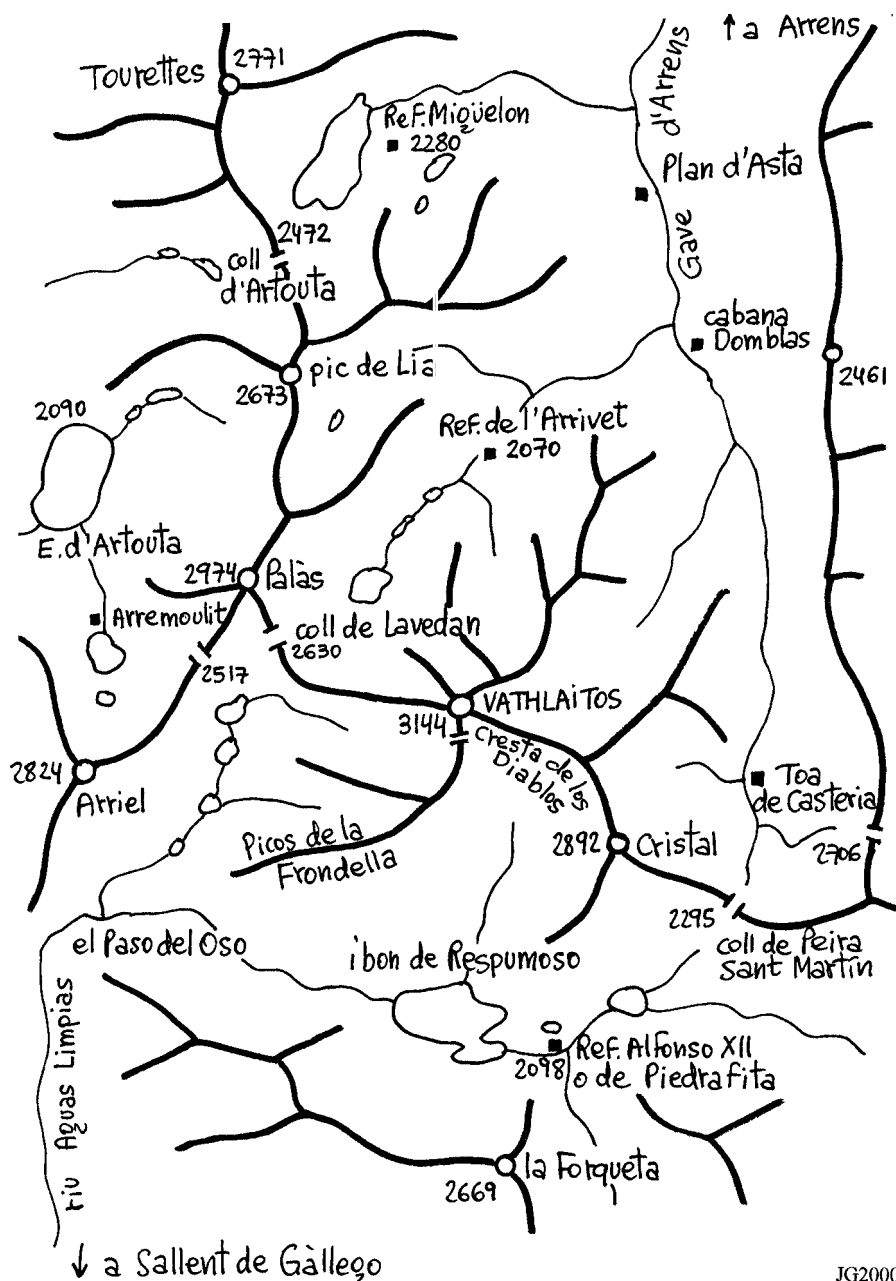
Després de sopar, i de fer petar la xerrada una estona, anem a dormir bastant d'hora, perquè sabem que l'endemà ens espera un dia força dur.

Encara no són les sis i ja ens llevem sense gaire gana i encara força adormits, (alguns) esmorzem tot sabent que el nostre cos necessitarà tots els nutrients necessaris i més per a poder estar tot el dia trescant per la muntanya.

La neu està força dura i, amb una mica de sort, no ens hi enfonsarem fins a la baixada, que és quan el sol la transformarà en neu primavera, ja que el cel és clar i el sol picarà de valent.

Quan portem un parell d'hores caminant, ens trobem davant del principal «obstacle» de l'ascensió, la bretxa de Latour. És una petita canal on s'ha acumulat força neu i hem de pujar obrint traça. Quan ja som a dalt, ens

EL VATHLAIOS (BALAITOUS)

JG2000

*Al cim
del Balaitós.
Fotografia
de Pau Mora.*

trobem amb la desagradable sorpresa que el pas fins al llom que ens ha de portar al cim és tot cobert de neu i la poca roca que es veu és totalment llisa.

En totes les guies de muntanya surt que hi ha una sèrie de clavilles per a facilitar aquest pas, però nosaltres no les veiem enlloc: deuen estar cobertes per la neu.

Uns quants traïem el nas per mirar de trobar la manera de passar, però no ho veiem gens segur. Finalment, un «expert» s'ho mira i tira endavant forçant el pas, de manera que fa que allò que era difícil sembli un joc de nens. L'experiència és un grau, penso.

Ja som tots a dalt del llom. El més difícil ja ha passat, i ara només ens queda un passeig d'uns tres quarts d'hora fins al cim, que ja tenim a la vista.

Fem cim. Ens envolta un paisatge espectacular. Escolto atentament com aquells que tenen més experiència que

jo van anomenant un per un els pics que tenim a la vista. Ben segur que no és l'última vegada que vindrem per aquí; el lloc ho mereix.

El descens el fem pel mateix lloc per on hem pujat, però ara la neu, per efecte de l'escalfor del sol, comença a canviar a neu primavera i ens enfonsen a cada passa.

Quan arribem a dalt de la bretxa de Latour hem de muntar un ràpel per a accedir a l'interior de la bretxa. Un per un els companys van baixant, cadascú al seu ritme, fins al refugi.

Un cop al refugi seiem a menjar una mica. Un bon moment per a comentar les anècdotes del dia. No triguem gaire a enfilar el camí de tornada cap al pàrquing.

Un cop al pàrquing, ens relaxem traient-nos les botes.

Aquesta nit la passem a Sallent de Gállego. Demà al matí tornarem a casa pensant ja en la pròxima sortida.

NOUS SENDERS

Volem destacar una sèrie de senders que no fa gaire que han estat inaugurats al nostre país, passant a formar part de la cada vegada més àmplia xarxa d'itineraris senyalitzats. Els nous senders són:

GR-175, «La ruta del Císter» que uneix els monestir cistercencs de Santes Creus, Poblet i Vallbona de les Monges.

GR-211 i els PR-C 111, 112, 113, 144 i 115. Es tracta d'un itinerari que recorre tota la Vall d'Aran i un seguit de petits recorreguts (PR) que el completen a bastament.

LA FEEC A LA TELEVISIÓ

El dia 15 d'abril va ser emès per Televisión Española (la TV-2 concretament), el primer programa patrocinat per la nostra Federació d'Entitats Excursionistes i que serà emès cada dissabte de 20 a 20,30 hores. Es tracta d'un *magazine* sobre el món de la muntanya, que us recomanem especialment pel seu interès i perquè es tracta del primer cop que els excursionistes podem disposar d'un programa divers i orientat a fomentar les millors virtuts de la nostra afició sense plantejaments competitius. Felicitem la iniciativa de la FEEC i desitgem que mantingui aquest espe-

rit inicial demostrat en el primer capítol.

L'ANELLA VERDA

Des de la SEAS volem fer-nos ressò del projecte Anella Verda, que consisteix en la unió i coordinació dels espais naturals (forestals i agraris) que envolten la regió de Barcelona amb la finalitat de recuperar i protegir aquests espais amb un creixement ordenat de pobles i ciutats. L'Anella és formada per la unió de les muntanyes de la serralada Prelitoral i de la Litoral deixant al mig el Vallès i el Penedès.

Es tracta, doncs, de fer esforços de caire legal per preservar l'entorn més immediat amb accions que esperem que es concretin aviat i de les quals puguem informar-vos degudament.

L'anella verda

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 4 d'abril del 2000

- Felip Linares i David Buenacasa presenten a la Junta el cicle d'iniciació a l'alta muntanya, dirigit a joves de setze a vint-i-un anys, la primera sortida del qual serà el 21 de maig a les penyes altes del Moixeró i la segona l'1 i 2 de juliol a les gorges del Freser. Es comenta la problemàtica que es pot presentar si el nombre d'inscrits supera la dotzena, però finalment es decideix no posar limitació per considerar-ho contradictori amb el desig de captar gent jove per a la SEAS. Si cal, es faran dos grups per a les sortides.

- Es decideix fer arribar al Grup d'Espeleologia Rats Penats (GERP) la felicitació de la SEAS pels seus trenta anys complerts enguany. El GERP va formar part de la SEAS durant uns quants anys fins que es va constituir com a entitat independent.

Reunió del 3 de maig del 2000

- Es comenta molt favorablement la reunió mantinguda amb els representants del Club d'Esplai Ara Mateix, Jorgina Ramírez i Arnau Cònsul. La iniciativa forma part de la voluntat expressada per la nostra darrera assemblea, en què es demana un acostament de la SEAS amb la resta d'entitats del poble que realitzen activitats relacionades amb la muntanya. La trobada

tindrà continuïtat quan es defineixin algunes activitats conjuntes.

- A la reunió es va comentar l'acte de presentació del nostre recent llibre *Conferències i excursions, 1975-2000*, que tingué lloc el dia 30 d'abril durant la Diada de Sant Jordi, a càrrec de l'amic Joan Ferran Cabestany, membre de l'Institut d'Estudis Catalans, Josep Maria Sanaüja, en representació d'Acció Cívica de la Generalitat (entitat que l'ha subvencionat), Josep Perpiñà, regidor de Cultura de l'Ajuntament, i Maria Quintana, per la Junta de l'Ateneu. El llibre està essent enviat en una tramesa habitual a tots els socis. En cas que hi hagi més d'un soci en una mateixa llar només se n'envia un, per la qual cosa us fem avinent que aquell qui en desitgi un per cada soci ens ho haurà de comunicar.

EL TELÈFON DE LA SEAS

Us informem que la SEAS ja té telèfon propi i és el **627 739 242**, que serà atès personalment en els horaris de local. Hi podeu deixar missatges.

XXVI MARXA DE REGULARITAT DE LA SEAS

La XXVI edició de la Marxa de Regularitat de la SEAS va tenir lloc el dia 14 de maig del 2000 a la comarca

CLASSIFICACIÓ DE LA XXVI MARXA DE REGULARITAT DE LA SEAS

Cl.	Equip	Punts Exact.	½ p	1 p.
1	Marta i Ramon Celma	9,5	4	2
2	Francesc Riera i Ricard Garcia	9,5	2	6
3	Àngels Bou i Josep Requena	11,5	3	4
4	Teresa Requena i Marc Aceitón	11,5	1	6
5	Anna Gómez i Gerard Bas	12,0	3	4
6	Conxita Cañas i Agustí Revilla	12,0	2	6
7	Montserrat Sala i Pere Pascual	13,0	2	5
8	Joan Gironès i Àlex Escorza	13,0	1	6
9	Joana Jimeno i Josep M. Rius	14,5	1	6
10	M. Lluïsa Sanz i Ferran de la Fuente	14,5	1	5
11	Pilar Marzo i Joan Gómez	15,0	3	2
12	Bernat Macià i Arnau Macià	15,0	3	2
13	Àngels Castillo i Pep Gil	15,5	2	4
14	Montse Molinero i Albert Macià	17,0	3	2
15	Núria Mitjans i Jordi de la Riva	17,0	2	5
16	Mireia Cònsul i Josep M. Ballart	19,0	4	1
17	Roser Iglesias i Felip Linares	19,5	2	2
18	Romi Porredon i Isidor Cònsul	20,0	2	2
19	Mònica Fusté i Daniel Rius	21,5	2	1
20	Eulàlia Castells i Xavier Castells	22,0	2	1
21	Martí Orriols i Gaspar Orriols	23,5	0	5
22	Obdúlia Grande i Joan Malaret	25,0	2	2
23	Marta Gironès i Agnès Requena	25,5	1	1
24	Maria Cortès i Adrià Orriols	33,5	2	5
25	Yolanda Garcia i Clàudia Sánchez	55,0	1	1

de l'Anoia amb el següent itinerari: Santa Margarida de Montbui, la tossa de Montbui, ermita de Sentfores i Sant Martí de Tous, amb la següent classificació final que figura al quadre.

«L'ONA EXCURSIONISTA»,
EL PROGRAMA
DE LA SEAS
A RÀDIO DESVERN,
FM 98.1,
CADA DIMARTS
DE 19,30 A 20 h.

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc

Any XXXIII, núm. 229

Equip d'edició del butlletí: Daniel Cardona, Jordi Gironès,
Antoni Anguera, Ferran de la Fuente, David Buenacasa
i Pau Mora (taula de redacció), Elisabeth Bart (tramesa),
Eulàlia Nuet (correcció de textos) i Josep Nuet (autoedició).

Índex

Portada: Darrer tram de pujada al Balaitós des de la bretxa Latour. Al fons el massís del Vinhamala. Fotografia de Pau Mora.

Calendari	50
Editorial: Recordant Marcel Campreciós	51
El castell de Blancafort, per Miquel Caselles	52
Les muntanyes de Vandellòs, per Jordi Gironès	55
Alta muntanya al Balaitós	58
Món excursionista	61
Informació de la SEAS	62
Resultats de la XXVI Marxa de Regularitat de la SEAS	63

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de
Sant Just Desvern

CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel, 933 71 13 64

DISSENY MOBLES, Creu, 42, tel. 933 7212 52

FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03

FORMA CUINA, Creu 54, tel. 934 73 35 59

LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL-LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES
